

stiller sig saaledes, at man ingenlunde kan gaa ud fra den Forudsætning, at Kontraktfriheden altid vil være en tilstræffelig Beskyttelse for den svagere Part. Det er jo dog denne Betragtning, som gør, at man overhovedet sætter Bestemmelser f. Eks. i Tjendelovgivningen til Bævn for den mere afhængige Part i Kontraktforholdet. Men hertil kommer yderligere, at det ingenlunde er en korrekt Opfattelse, at naar det drejer sig om Tursart, skulde Sømandene paa Forhaand være paa det rene med det Ekstraarbejde, som vil paahvile dem om Søndagen, at de, som den ærede Ordfører udtalte, forud maatte vide dette og altsaa kunde indrette sig derefter. Det kan maasse være rigtigt, naar man tænker paa de korte Ture, som Skibe gøre her i indenlandsk Fart mellem Verne, hvor de afgaa paa Kløffelst den ene Dag fra et Sted og komme samme Dags Aften eller næste Dags Morgen til det andet Sted. Men under Tursart, regelmæssig Fart maa man erindre falder ogsaa Fart paa fremmede Verdensdele som f. Eks. herfra til Amerika, paa Middelhavet osv. Tursart er overhovedet nu til Dags for Dampskibenes Vedkommende gennemgaaende snarest Reglen, og det er paa de længere Ture ofte ganske umuligt paa enkelte eller paa nogle Dage med Sikkerhed forud at beregne enten Antomst eller Afgangstiden. Den Betragtning holder altsaa paa ingen Maade Stil. I Virkeligheden forholder det sig, saaledes som det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkrets (E. Sørensen) fremhævede, nemlig at Vedtagelsen af den Bestemmelse, som Flertallet foreslaar, vil medføre, at det, som i de sidste 25 Aar har været Mandskabets Ret, fremtidig vil blive berøvet det om Bord i Dampskibe. Jeg kan ikke se rettere, end at dette er i Strid med den Tendens, som overhovedet har fundet Udtryk i den senere Tids Lovgivning her i Landet, ligesom det ogsaa er i Strid med de faktiske Forudsætninger, som man gaar ud fra. Det er en Misforstaaelse, at Fart med Skibe, som gaa i regelmæssige Ture, skulde medføre en mindre anstrengende, mindre strabadserende Tjeneste for Mandskabet end Fart med andre Skibe. Det gælder ikke, langt fra. I Skibe, der ikke sejle i regelmæssig Fart, men paa lange Rejser, kan der gaa Uger, maasse Maanedes her, hvor Tjenesten om Bord er overordenlig besværlig og nem, medens der derimod i Skibe, som skulle holde deres regelmæssige Tur, er en evig Uro, evig Sagen, evigt Arbejde fra Morgen til Aften. Netop over for Mandskabet paa saadanne Skibe er det ikke af mindst Betydning at sikre det nogen Fritid,

naar man overhovedet mener, det er Lovgivningens Sag at tage sig af Søndagshvilen. Der er her ikke en Gang Tale om at foreskrive, at Mandskabet skal have fri om Søndagen; det skal kunne anvendes til Arbejde ogsaa om Søndagen; der er kun lagt et let Pres paa Skipperen og Rederen derigennem, at det foreskrives, at der skal gives en vis Ekstrabetaling, for saa vidt visse Arter af Arbejde fordrer ydelse om Søndagen. Jeg kan heller ikke andet end fremhæve, at et Skridt i den Retning, som Flertallet foreslaar, vil være i Strid med Tendensen i den Helligdagslov, der blev vedtaget her i Tinget i Fjor. Da gik man endog saa vidt rent ud at forbyde en stor Mængde Arbejde om Søndagen, efter min Opfattelse gik man langt videre, end det var rimeligt at gaa; man er jo gaaet saa vidt, at man forbyder Folk, der ikke ønske bedre end at faa Lov til at bestille noget om Søndagen, at gøre det. At der da skulde være nogen rimelig Grund til paa det Omraade, som her foreligger, at gøre et stort Tilbagekridt, kan jeg ikke erkende. Jeg maa endelig tilføje, at sligt er ogsaa ganske i Strid med Udtalelser, som den ærede Ordfører selv har fremsat i Betænkningen i den selv samme Spalte, hvor han anbefaler Flertallets Forslag om Søndagsarbejdet. Han udtaler sig angaaende Forslaget om, at Statskassen aldrig skal kunne gøre noget Krav gældende mod Sømanden for de Penge, Staten har betalt til Sygepleje og lignende. Det hedder da i den ærede Ordførers Udtalelser, at det ikke vilde være urimeligt, at Sømanden skulde betale, hvis han tilfølgende er sig, men at man maa erindre, at hans Fritagelse for at tilsvare disse Udgifter nu en Gang stemmer med den gældende Ret, og at det formentlig vil være lidet heldigt at forandre denne til Sømandens Stæde. Dette er just den samme Betragtning, som for mit Vedkommende er den afgørende med Hensyn til Sømandens Søndagsarbejde. Den Bestemmelse, der nu har været gældende Lov mindst i de sidste 25 Aar, bør man ikke hæve; man bør ikke stille Mandskabet ugunstigere, end det hidtil har været vant til at være stillet. Jeg tillader mig derfor indtrængende at anbefale Tinget at vedtage Mindretallets Forslag paa dette Punkt.

J. Sage: Der er to smaa Endringsforslag under Nr. 14 og 15, der have været omtalte af den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkrets (E. Sørensen), og som jeg har tilladt mig at stille sammen med det ærede Medlem for